

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: J. H., IČO: X
sídlem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č. j. 052288/2019/KUSK,
sp. zn. SZ_052288/2018/KUSK/2,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 30. 1. 2019, č. j. 052288/2019/KUSK, sp. zn. SZ_052288/2018/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 5. 3. 2018, č. j. OPE/16/51234, sp. zn. OPE/18/11575/RA, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru právního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 3. 2018, č. j. OPE/16/51234, sp. zn. OPE/18/11575/RA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, neboť dne 19. 12. 2016 v 16:01 hodin na pozemní komunikaci ulice Říčanská (mezi ulicemi Za Větrníkem a Mozartova v délce 327,145m) v obci Říčany, směr od Pacova, blíže neurčený řidič vozidla registrační značky X jel rychlostí 71 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 21 km/h. Řidič svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že odpovědnost za přestupek zanikla podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a to vzhledem k časovému odstupu delšímu než jeden rok, který uplynul od zahájení řízení do vydání prvostupňového rozhodnutí. Jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval již za potřebné podrobněji rozebírat další žalobní námítky, že určená částka byla stanovena v nezákonné výši, že byl žalobce omezen na způsobu platby určené částky, že platby pokuty a náhrady nákladů byly nezákonně rozděleny, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, že ve výroku rozhodnutí není uvedena forma zavinění a zavinění ani nebylo prokázáno, že při stanovení výše správního trestu pokuty nebylo přihlédnuto k možnosti jejího mimořádného snížení, že nebylo dostatečně určité vymezeno místo přestupku a že úsek měření rychlosti nebyl oznámen dopravní značkou. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

3. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Říčany oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ze dne 20. 12. 2016 (dále jen „oznámení přestupku“), z něhož se podává, že blíže nezjištěný řidič vozidla registrační značky X je podezřelý z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu jednáním, které naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku, spočívajícím v tom, že vozidlu uvedené registrační značky byla dne 19. 12. 2016 v 16:01 hodin na shora uvedeném místě v obci Říčany, směr od Pacova, naměřena silničním rychloměrem MUR-07 rychlost 71 km/h po odečtení odchylky, tedy

došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené v místě na 50 km/h o 21 km/h. Součástí oznámení přestupku je záznam o měření a čtyři fotografie, z nichž na dvou je patrná registrační značka vozidla shora uvedená. Součástí správního spisu je rovněž ověřovací list použitého měřidla.

4. Dne 30. 12. 2016 byla žalobci jako provozovateli shora uvedeného vozidla doručena výzva k uhrazení určené částky ve výši 1 900 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku nezjištěným řidičem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu shora popsáním jednáním. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků, a to do 15 dnů od doručení výzvy. K výzvě zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně informaci, že v předmětný den a předmětnou dobu měl vozidlo půjčené I. H. (dále jen „označený řidič“) a uvedl jeho datum narození, trvalé bydliště na S. a doručovací adresu v O.. Výzva označenému řidiči k podání vysvětlení se správnímu orgánu I. stupně vrátila zpět s poznámkou, že si ji ve stanovené úložní době adresát nevyzvedl. Následně správní orgán I. stupně věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
5. Příkazem ze dne 24. 2. 2017, doručeným žalobci dne 28. 2. 2017, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 2 500 Kč a povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč žalobci, který se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce, od této chvíle zastoupený obecným zmocněncem O. V., s. r. o., včasný odpor. Dne 21. 6. 2017 žalobce vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně, včetně tajemníka, starosty a místostarosty města Říčany. Námitku podjatosti vůči starostovi města Říčany žalovaný zamítl usnesením ze dne 2. 10. 2017, které ve spojení s potvrzujícím rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 25. 5. 2018 nabylo právní moci dne 28. 5. 2018. Zda a jak rozhodovali jednotliví představení správního orgánu I. stupně, resp. města Říčany, není ze správního spisu patrné.
6. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení oznámením žalobci, v němž jej poučil o procesních právech a postupu v řízení podle § 16 odst. 3 a 4, § 33 odst. 1, § 36 odst. 1 až 5, § 38 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 4, § 52 a § 72 odst. 1 správního řádu a § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Současně žalobce informoval, že nebude nařízeno ústní jednání a že k podkladům pro vydání rozhodnutí se může vyjádřit ve lhůtě pěti dnů. Žalobce se ve věci nijak nevyjádřil. Ve správní spise je dále založen protokol o provádění dokazování obsahem listinných důkazů mimo ústní jednání. Prvostupňovým rozhodnutím, doručeným dne 5. 3. 2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku, kterého se dopustil shora popsáním jednáním. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 5. 3. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání. Přípisem s účinky doručení žalobci dne 8. 3. 2018 vyval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání o odvolací námitky s odkazem na § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu. Blanketní odvolání doplněno nebylo. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

10. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost za přestupek (dříve správní delikt) žalobce zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci námitku zániku odpovědnosti za přestupek žalobce vznesl. Podle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání přestupku (tehdy správního deliktu) platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.
11. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky, za jehož účinnosti již rozhodoval správní orgán I. stupně. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
12. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, přičemž řízení o druhém z nich inicioval zdejší soud v souvislosti s jinou projednávanou věcí, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku, kterým se původně správní delikt žalobce od 1. 7. 2017 stal. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 19. 12. 2016, tedy ještě před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, a řízení o něm bylo zahájeno dne 28. 2. 2017, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl přestupek promlčen. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 nevyjádřil. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu, s účinností od 26. 2. 2020 (č. 54/2020 Sb.), resp. od 22. 7. 2020 (č.

325/2020 Sb.) postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vyhlášením nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 současně odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v této věci přerušeno a soud může v řízení pokračovat (výrok I).

13. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků.
14. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (k jeho spáchání došlo dne 19. 12. 2016). Promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobci dne 28. 2. 2017, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednorozhodnutí v této nové promlčecí době, nedošlo jeho doručením žalobci (dne 5. 3. 2018) k dalšímu přerušování promlčecí doby, neboť ta marně uplynula již 28. 2. 2018, kdy rovněž zanikla odpovědnost žalobce za přestupek.
15. Pro úplnost soud dodává, že rozhodujícím okamžikem pro přerušování promlčecí lhůty je okamžik vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým v tomto v případě v souladu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu bylo předání stejnopisu jeho písemného vyhotovení k doručení podle § 19 téhož zákona, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, prováděl-li je správní orgán sám. Na originále rozhodnutí, které je založeno ve správním spise, není okamžik jeho vypravení vyznačen, nicméně s ohledem na jeho dataci dnem 5. 3. 2018 není žádných pochybností o tom, že nemohlo být dříve než téhož dne předáno k přepravě prostřednictvím informačního systému datových schránek, přičemž bylo téhož dne rovněž žalobci doručeno. Již prvostupňové rozhodnutí tak bylo vydáno až po uplynutí promlčecí doby. Je tedy již zcela bez právního významu, v jaké lhůtě vydal rozhodnutí žalovaný, neboť uplynutí jednorozhodnutí promlčecí doby, která počala běžet doručením příkazu žalobci, již nemohl zvrátit. Žalobní námitka je důvodná.
16. Dalšími shora vypočtenými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o přestupku pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda k jeho spáchání skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013-43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné,

nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017-46).

17. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť sám žalobce uvedl, že nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

18. Soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které, s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byt věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.
19. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Žalobci soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jeho postup a posléze postup jeho zmocněnce, za jehož výběr je však žalobce odpovědný, ve správním řízení vyhodnotil jako zneužívající právo. V dané věci konkrétně šlo o označení řidiče, o němž je soudu z úřední činnosti známo, že je neexistující osobou (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2020, č. j. 44 A 26/2019-58, ve věci zastupované stejným advokátem), dále o dlouhodobou pasivitu ve správním řízení, v němž žalobce uplatňoval zjevně obstrukční, šablonovité a nekonkrétní námitky podjatosti, pouze blanketní opravné prostředky bez jakýchkoliv věcných námitek, přičemž tuto pasivitu se následně snažil zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v tomto případě zejména v důsledku zahlcení správního orgánu zjevně k neúspěchu odsouzenými námitkami podjatosti tak, že následně dojde k uplynutí promlčecí doby pro projednání přestupku, jako se to i v tomto případě stalo. V této souvislosti lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností O. V., s. r. o. (z poslední doby srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018-42, nebo ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění

ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku úspěšně po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně